

André András

Eldobott, legszebb pirosommal

Frissen-sült, ropogós, a patakparti éden nyárkertjéből való angyalok lelkesültek hirtelen. „Dobod el! Mész haza! Tolvaj, tolvaj! Lopja a Horváth Zoli a szalagunk!” Mindezt kórusban énekelték. És még mit. Zilálva a gravitációt, a fecskék is izgatottabban cikáztak, megtelt villámló delejjel a levegő. Mint fölrántott cipzár, rohant Buksi a kerti ösvényen: vaúgy!, va-úúgy!, úgy-vaún, kiáltozta lélekhasítóan.

Az udvar tövében a dróthoz csomózott, színes krepp-szalagok tanították szállni a csökönös kerítést, mint szüreti bálók délutánján az ördögbürök-illatú, megbokrosodott *pegazusokat*.

Mire fölértünk; eldobott, legszebb pirosommal már egy szorgos veréb, kis, lélek-motoros repülő úszott a levegőben – meglehet, tüntetést hirdetett minden bizsergető zsviványság ellen.

Igyekeztünk bár vitézül: „Zúlfikáár!” sehol. Amit nem csodáltam; elég ha csak tűzben-edzett Gizella angyal leli szárnyai közé, másrészt mi más becsületes dolga lehet egy bukott tolvajnak, mint sehol lenni, elveszett tüként bujkálni (egy mindig izzó tekintet foglyaként) a világ szénakazlában.